

Scénář k rozhlasové reportáži – pamětnice Ludmila Prušová

Milá paní učitelko Prušová, jsem ráda, že jste mne učila, jste moc hodná, také Vám moc děkuju za ty básničky, které jste mne naučila i za ostatní. Doufám, že na mě budete vzpomínat v dobrém. Nikdy na Vás nezapomenu.

Paní Ludmila Prušová, rozená Sedláčková, nadšená sběratelka moudrých myšlenek, se narodila 10. května 1940 v Havírně v Oslavanech.

Na své dětství vzpomíná s láskou. Jako malá pomáhala vařit babičce v polní kuchyni pro ruské vojáky.

„A dodneška si pamatuju, že jsem dostala do ruky ten nůž, jsem si vyžebrała teda, a krájela jsem bramboru. A z té velké brambory se stala takováhle malá nakonec ta brambůrka.

Potom si pamatuju, když ti vojáci odjížděli, z Havírný. Protože jeden z nich mě nosil na ramenou po té Havírně a jak jsem byla šťastná, protože tatínek, můj tatínek mě nikdy na ramenou nenosil.“

Už od mala vyhledávala společnost dětí, proto se rozhodla jít studovat pedagogickou školu ve Znojmě. Tam jí byl vzorem přísný, ale spravedlivý pan učitel Vítek.

Po úspěšném studiu začala Ludmila Prušová učit v Dolních Kounicích. Po roce přestoupila na Měšťanskou školu v Oslavanech. Tam byla první rok pionýrskou vedoucí a zároveň vypomáhala s výukou.

„A to je zase ten střípek, který mně zůstal v paměti. To ale říkám jenom vám, že já jsem tam dětem, jako já jsem učila ten zeměpis a biologii, tak jsem si je tak nějak získávala, já jsem jim četla detektivku Série CL.“

Když už byla učitelkou, psávala každý týden žákům na zadní stranu tabule básničky.

„Měli za úkol se tu básničku za ten týden naučit, a kdo se ji naučil a odříkal nám ji v pátek, dostal jedničku do žákovské knížky.“

„Když byli unavení, tak jsme šli běhat v polovině hodiny na chodbu. Vždycky potichu jsme běhali po špičkách, abychom teda se protáhli a pokračovala hodina.“

V oslavanské škole působila paní Ludmila až do důchodového věku.

V jednu chvíli jí život postavil před nelehké rozhodnutí. Jako nadšená svazačka uvažovala o vstupu do strany a stala se kandidátkou.

„...já jsem ji stáhla, tu kandidátku, protože můj muž by to nepřežil, asi by si mě ani nevzal...“

Na procházce s kočárkem potkala kolegu.

„...no a stál takhle nade mnou a říká mně:“

Rozmyslete si to, myslete na to dítě.

„No tak já jsem si to rozmyslela tak, že jsem kandidátku stáhla.“

Její rozhodnutí však bylo velkým prohřeškem, protože dotyčný kolega potajmu navrhl její propuštění ze školy. A proto se pak snažila najít cestu, jak vyjít s režimem a zabezpečit svou rodinu. Byla vzornou učitelkou a působila i jako členka Sboru pro občanské záležitosti.

I když život připravil Ludmile Prušové těžké chvíle, dokázala své povolání vykonávat s velkým nadšením a láskou.

Náhoda ji přivedla k dalšímu výchovnému působení v podobě psaní oslavanské kroniky, a tak i ve stáří mohla uchovávat myšlenky pro další generace.

„Já to píši tu kroniku jako povídku toho jednoho roku, co se ten rok událo. No a psala jsem, psala jsem a ráda jsem ji psala...“

Jedinou jistotu, co člověk na světě má je, že žije jen jednou, a proto by se měl snažit, aby svůj život nepromarnil.